

fige Nei, sig til Antallet af dem, der stemte for Candidater, der vilde sige Ja, som 3 til 2. Derjom man altsaa kunde tænke sig en almindelig, selvstændigt upaavirket Folkeafstemning, saa vilde Udsagnet ganske vist blive et heelt andet. Naar nu altsaa dette Grundlovsforslag vedtages, saa vil man sige, at Folket selv har givet sit Minde dertil; ja, et overtalligt Antal Valgkreds har givet sit Minde dertil, men Folket i sit store Fleertal har ikke givet det. Nu veed jeg vel, at det Overtal, der er tilstede, skal respecteres, og derfor gaaer det ogsaa, som det gaaer. Seg er imidlertid aldeles overbevist om, at der vil udbrede sig Misforstaaelse med den nye Forsatning, og jeg har ogsaa nogen Rundsab til Stemningen rundt omkring i Landet; man maa huske paa, at Misnoie og Utilfredshed ikke lade sig inddele i Kredse. Hver var det, der begyndte Angrebet paa Frihedens og Rigedens bedste og solideste Støtte, den almindelige Valgret? Det var et Ministerium, som jeg vil kalde et af de meest reactionaire, vi have haft, jeg mener det forrige Ministerium. Det begyndte Kampen og fortsatte den uden ringeste Nødvendighed og uden nogen Anledning, og Kampen blev atter fortsat af det nuværende Ministerium, tilvisse med nogen Modification, det forstaaer sig; men nu siger Ubilligheden, og jeg tør tilføie Ulogstaben — jeg mener det ærede Medlem fra Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Sessen), der forleden Dag udtalte sig: „Seg paastaar, at netop de ere de sande Frihedsvenner, som i dette Dieblis, da de have Magt dertil, for lange Tider sikke Friheden i Danmark ved at vedtage Grundlovsudkastet, men at de ere usforfigtige Venner af Friheden, som kaste den Frihed, der kan erhverves, ud paa den vilde Bøve, uden at de, saalidt som nogen anden Dødelig kunne see, hvad der kan hjerpes og bringes i Havn.“ Seg vil nu spørge det ærede Medlem, om han vel kan see, hvad der kan hjerpes i Havn, om han tror, at det er at kaste Friheden paa „den vilde Bøve,“ at forsvare den Frihed, man har? Det Udtryk: „de vilde Bøver“ er meget poetisk, det er smukt sagt, det har nogen Righed med et Udtryk, vi hørte for nogle Aar siden, rigtignok i en mere profaisk Sag, nemlig under Forhandlingen om en Tern-

banesag, idet der blev sagt, at man ikke skulde anlægge en Ternbanestation paa den vilde Bøve, og derfor blev den lagt ind i en Fæstning — som strax overgav sig.

Det ærede Medlem sagde ogsaa, at enhver god Fædrelandsven skulde anstrenge sig for at bringe No i Befolkningen, og at Frihedens Forsvarere, Demokraterne, skulde søge at anvende deres Indflydelse paa deres Medborgere, for at faae af Bitterhed og Misstemning imod de bedre stillede Classer fjernede, da man derved vilde gjøre en god og fædrelandsfindet Gjering og bringe Uroen til at forsvinde. Men, naar man siger dette til os, som i det her foreliggende Grundlovsudkast see en høj Grad af Uret, der er tilføiet den store menige Befolkning, saa er dette dog virkelig en altfor stærk Forbring til os. Det er virkelig for Meget at forlange af os, som have en høj Overbeviisning om, hvilken Uret der er tilføiet den store menige Befolkning, at vi skulle bestrebe os for at bringe No tilveie, at vi skulle bestrebe os for at bringe den menige Befolkning til at glemme, hvad den har tabt. Maa jeg spørge det ærede Medlem, om han selv vil paatage sig at bringe det menige Folk til at glemme, hvilken Uret Tjenden har tilføiet os, om han vil søge at bringe i Forglemmelse, hvad vi have tabt ved Fredsslutningen? Maa jeg spørge, om han vil sige til denne Befolkning: „I skulle ikke bryde Eder videre derom; hvad der er tabt, er tabt, det kan ikke faaes tilbage; vi maae være glade ved det, vi have.“ Jeg tror ikke, at han vilde finde meget billige Øren for saadanne Trøstegrunde. Dengang Tjenden brød ind i Landet og satte sig i Besiddelse af, hvad der tilhørte os, dengang han fordrede Opoffrelser, som vi umuligt kunde underkaste os, var der da Noget, som sagde: I haardnaktede Forsvarere af Eders velbegrundede Ret, hvorfor staae I imod; hvorfor give I ikke efter? Hvorfor føie I ikke Tjenden og give ham, hvad han gjør Forbring paa? Thi naar I gjøre det, saa have I Fred og No i Landet? Jeg spørger: Var der Noget, der dengang gjorde dette? Nei, et saadant Sprog vilde være blevet anseet for Banvit, hvis det var kommet frem, sørend vor Modstandskraft var selvstændigt knækket. Nu derimod siger